

Dukay Nagy Ádám

Karmatorlódás

A kárpiton átbújó
ágyrugók
fölhasogatják a bőromet.

Ömlik belőlem a szürke toll —
mint a paplan,
most épp úgy vérzek.

Nem tudok vagy félek
moccanni —
egyenes labirintus a tudat.

Hiába tervezi újra
a szív
az útvonalat.

Míg módosult

A háztetők gereblyeantennáira
most serpentszalagként tekeregnek
a krétaporral rajzolt kondenzcsíkpárok.

Ruhástul fekszik le vackára az utca,
fonákjukat mutatják a falevelek —
árnyékok vacsorája a túlsó sarok.

Begyulladt szemed most szűrővel exponál,
és míg módosult a tudatlan tudat,
zsinórbáb-tagjaid nem rángatja az „ész”.

A tér most egy háromnapos évre bezár,
csak az időn nyílik majd időnként ablak —
de legalábbis szökésre alkalmas rés.

Kimérés

Hajnalra megfagy,
és szilánkosra törik
a benned álmodó alkohol.

„Az lesz a tökéletes béke” —
amit addig
csak nyomokban tartalmazol.

Abortálva az időből
fázik addig vézna tested
pucér ágyadon.

Hajnalra fagy csak meg benne,
s robban szét
szilánkokat szórva a fájdalom.

